

UZASADNIENIE

W dniu 20 maja 2013 r. R. Ś. (1) (dalej również jako: „powód”) wniósł o stwierdzenie nieistnienia uchwał nr (...), (...), (...), (...) i (...) nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej jako: (...)) lub „pozwany”), które odbyło się w dniu 6 kwietnia 2011 roku w kancelarii notarialnej notariusza G. K. w W..

(pozew, k.3-6)

Pismem z dnia 8 lipca 2013 r. powód cofnął pozew w zakresie żądania stwierdzenia nieistnienia uchwał (...) i (...).

(pismo z dnia 8 lipca 2013 r., k. 93)

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2013 r. Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania stwierdzenia nieistnienia uchwał (...) i (...).

(postanowienie k. 97)

Sąd Okręgowy, ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest wspólnikiem pozwanego.

(odpis z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, k. 108-116)

W dniu 6 kwietnia 2011 roku w Kancelarii Notarialnej w W. przy ul (...), lokal nr (...), w obecności notariusza G. K. odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (dalej jako: „nadzwyczajne zgromadzenie wspólników”) pozwanego, z którego został sporządzony akt notarialny Repertorium (...) (dalej jako: akt notarialny).

(akt notarialny, k. 61-88)

Zgodnie z § 1 aktu notarialnego na przewodniczącego nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników postanowiono powołać K. R.. Zgodnie z § 2 ust. 1 aktu notarialnego uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia. Zgodnie z § 2 ust. 2 aktu notarialnego, K. R. stwierdził, że w głosowaniu wzięło udział siedemdziesiąt głosów, za oddano sześćdziesiąt głosów, przeciw oddano dziesięć głosów, wstrzymało się zero głosów, głosowanie było tajne oraz, że uchwała została podjęta.

(akt notarialny, k. 61-88)

Stosownie do § 19 ust. 5 aktu założycielskiego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej jako: „akt założycielski”) obrady zgromadzenia wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub w inny sposób umożliwiający jednoznaczne stwierdzenie, że wspólnik został powiadomiony w szczególności kurendą, przekazem faksowym (z obowiązkiem zwrotnego potwierdzenia doręczenia zawiadomienia faksem), co najmniej na cztery tygodnie przed terminem zgromadzenia.

(akt założycielski k. 22 - 25).

Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę nr (...) o treści „§ 1 Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników postanawia zmienić akt założycielski Spółki w ten sposób, że skreśla się § 11 ust. 1, 2, 3, 4 i 5 aktu założycielskiego spółki. § 2 Uchwała wchodzi w życie z dniem zarejestrowania.”.

(odpis aktu notarialnego k. 61-88)

„§ 11 ust. 1, 2, 3, 4, i 5 aktu założycielskiego spółki miał brzmienie :

§ 11.1 Udziały mogą być zbyte lub zastawione po uzyskaniu zezwolenia Zgromadzenia Wspólników w formie uchwały podjętej zwykłą większością głosów, która może wskazać innego nabywcę.

2. W przypadku zgłoszenia udziałów do zbycia, pozostałym wspólnikom przysługuje prawo pierwszeństwa nabycia, z którego mogą skorzystać w terminie miesiąca od dnia zgłoszenia zamiaru zbycia.

3. Jeżeli żaden z dotychczasowych wspólników nie skorzystał z prawa pierwszeństwa, zaś Zgromadzenie Wspólników (z uwzględnieniem ust. 1) odmówiło zgody na zbycie udziałów osobie trzeciej wskazanej przez zbywcę, Zgromadzenie Wspólników w terminie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia zamiaru zbycia zobowiązane jest wskazać nabywcę.

4. W przypadku, gdy Zgromadzenie Wspólników nie wskaże nabywcy w terminie ustalonym w ust. 3 wspólnik może swobodnie rozporządzać swoim udziałem, chyba że nie przyjął ofiarowanej kwoty.

5. Zbycie lub zastawienie udziałów wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności.”

(odpis aktu notarialnego k. 22 – 25)

Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę nr (...) o treści „§ 1 Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników postanawia zmienić akt założycielski Spółki w ten sposób, że skreśla się § 17 pkt 8 aktu założycielskiego spółki. § 2 Uchwała wchodzi w życie z dniem zarejestrowania.”

(odpis aktu notarialnego k. 61-88)

§ 17 pkt 8 aktu założycielskiego spółki miał brzmienie:

„(Do wyłącznej kompetencji Zgromadzenia Wspólników należy) (...) 8) wyrażanie zgody na zbycie i obciążanie udziałów,(...)”

(odpis aktu notarialnego k. 22 – 25)

Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę nr (...) o treści „§ 1 Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników postanawia zmienić akt założycielski Spółki w ten sposób, że § 19 ust. 5 i 6 otrzymują nowe następujące brzmienie: „§ 19.5 Zgromadzenie wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub przesyłek nadanych pocztą kurierską, wysłanych co najmniej dwa tygodnie przed terminem Zgromadzenia Wspólników. Zamiast listu poleconego lub przesyłki nadanej pocztą kurierską, zawiadomienie może być wysłane wspólnikowi pocztą elektroniczną, pod warunkiem, że wspólnik wcześniej wyraził na to pisemną zgodę i podał adres elektroniczny, na który zawiadomienie powinno być wysłane. 6. Zgromadzenia Wspólników odbywają się w W. lub w kancelarii notarialnej na terenie kraju.” § 2 Uchwała wchodzi w życie z dniem zarejestrowania.”

(odpis aktu notarialnego k. 61-88)

§ 19 ust. 5 i 6 aktu założycielskiego spółki miał brzmienie:

„5. Obrady Zgromadzenia Wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub w inny sposób umożliwiający jednoznaczne stwierdzenie, że wspólnik został powiadomiony, w szczególności kurendą, przekazem faksowym (z obowiązkiem zwrotnego potwierdzenia doręczenia zawiadomienia faksem) co najmniej na cztery tygodnie przed terminem Zgromadzenia.

6. Zgromadzenia Wspólników odbywają się w B., Z., K., W. lub w kancelarii notarialnej na terenie kraju.”

(odpis aktu notarialnego k. 22 – 25)

W momencie odbywania się w/w Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników, powód pozostawał wspólnikiem pozwanego. Powód nie został zawiadomiony o w/w Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Wspólników.

(okoliczności bezsporne)

W przedmiotowej sprawie pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego wezwania. Zdaniem Sądu twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości oraz brak jest podstaw do uznania, że twierdzenia pozwu zostały zgłoszone w celu obejścia prawa. W związku z tym - zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. – uznano je za prawdziwe.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest nieusprawiedliwione co do zasady.

Podstawą prawną powództwa jest art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 189 k.p.c., powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przepis ten stanowi materialnoprawną podstawę powództwa o ustalenie, którego przesłanką jest posiadanie interesu prawnego. W orzecznictwie przyjmuje się, że interes prawny zachodzi wówczas, gdy samo stwierdzenie istnienia, bądź nieistnienia prawa zapewni powodowi wystarczającą ochronę prawną (tak, np. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 5 kwietnia 2007 r., o sygn. akt III AUa 1518/05).

Stosownie do art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Według art. 58 § 2 k.c. nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Stosownie zaś do art. 58 § 3 k.c. jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

W ocenie Sądu niedopuszczalne jest zaskarżenie na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. w drodze powództwa o ustalenie nieistnienia uchwał zgromadzenia wspólników spółki, które mogą zostać zaskarżone w drodze powództwa o stwierdzenie nieważności uchwał (art. 252 § 1 k.s.h.), ewentualnie w drodze powództwa o uchylenie uchwał (art. 249 § 1 k.s.h.), jeżeli spełnione są przesłanki wynikające z tych przepisów. Regulacje te zapewniają w pełni ochronę praw powoda w związku z zaskarżonymi uchwałami.

Z analizy materiału procesowego wynika zaś, że uchwały nr (...), (...), (...) są nieważne, gdyż są sprzeczne z ustawą (art. 252 § 2 k.s.h.), bądź też są sprzeczne z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika (art. 249 k.s.h.), zaś powód jako wspólnik spółki miał legitymację procesową do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwał bądź o ich uchylenie (art. 250 pkt 1 k.s.h., art. 252 § 1 k.s.h. w zw. z art. 249 k.s.h.).

Zgodnie z art. 250 k.s.h. i art. 252 § 1 zd. 1 k.s.h. w zw. z art. 250 k.s.h. prawo do wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały wspólników albo do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników przysługuje:

- 1) zarządowi, radzie nadzorczej, komisji rewizyjnej oraz poszczególnym ich członkom,
- 2) wspólnikowi, który głosował przeciwko uchwale, a po jej powzięciu zażądał zaprotokołowania sprzeciwu,
- 3) wspólnikowi bezzasadnie niedopuszczonemu do udziału w zgromadzeniu wspólników,
- 4) wspólnikowi, który nie był obecny na zgromadzeniu, jedynie w przypadku wadliwego zwołania zgromadzenia wspólników lub też powzięcia uchwały w sprawie nieobjętej porządkiem obrad,
- 5) w przypadku pisemnego głosowania, wspólnikowi, którego pominięto przy głosowaniu lub który nie zgodził się na głosowanie pisemne albo też który głosował przeciwko uchwale i po otrzymaniu wiadomości o uchwale w terminie dwóch tygodni zgłosił sprzeciw.

Stosownie do art. 252 k.s.h., osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250, przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że powód należy do kręgu podmiotów wymienionych w art. 250 pkt 4 k.s.h. Jest on wspólnikiem spółki, który nie był obecny na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników, z uwagi na wadliwe zwołanie zgromadzenia wspólników. Wadliwość zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników polegała na tym, że powód nie został zawiadomiony o jego terminie. Tymczasem w § 2 aktu notarialnego stwierdzono, że zgromadzenie odbywa się zgodnie z art. 238 k.s.h., zawiadomienie o zwołaniu nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników zostały wysłane wspólnikom listami poleconymi. Oświadczenie to zostało wciągnięte do protokołu aktu notarialnego, pomimo że pełnomocnik wspólnika D. L. zgłosił zastrzeżenie, iż zgodnie z § 19 ust. 5 aktu założycielskiego wspólnik R. Ś. (2) nie został prawidłowo zawiadomiony o nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników w sposób umożliwiający jednoznaczne stwierdzenie, że wspólnik został skutecznie o nim powiadomiony.

Sąd zaznacza, że art. 238 § 1 k.s.h. stanowi zaś, że zgromadzenie wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub przesyłek nadanych pocztą kurierską, wysłanych co najmniej dwa tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników. Zamiast listu poleconego lub przesyłki nadanej pocztą kurierską, zawiadomienie może być wysłane wspólnikowi pocztą elektroniczną, jeżeli uprzednio wyraził na to pisemną zgodę, podając adres, na który zawiadomienie powinno być wysłane.

Jednakże stosownie do § 19 ust. 5 aktu założycielskiego, obrady zgromadzenia wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub w inny sposób umożliwiający jednoznaczne stwierdzenie, że wspólnik został powiadomiony, w szczególności kurendą, przekazem faksowym (z obowiązkiem zwrotnego potwierdzenia doręczenia zawiadomienia faxem), co najmniej na cztery tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników.

Według Sądu pozwany nie udowodnił, że zwołał zgromadzenie wspólników zgodnie z § 19 ust. 5 aktu założycielskiego, które stanowi uregulowanie szczególne w stosunku do art. 238 § 1 k.s.h., podczas gdy z aktu notarialnego wynika, że sposób zawiadomienia wspólników o nadzwyczajnym walnym zgromadzeniu oceniono zgodnie z tą ostatnią regulacją.

W związku z tym, powód ma legitymację procesową do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały, ewentualnie o uchylenie uchwał.

Zdaniem Sądu, twierdzenia pozwu wskazują na to, że powód opiera pozew o przesłanki wynikające z art. 252 § 1 k.s.h., względnie z art. 249 k.s.h.

Powód twierdzi, że uchwały nr (...), (...), i (...) są uchwałami nieistniejącymi, gdyż zostały podjęte przez nadzwyczajne walnego zgromadzenie wspólników, które nie zostało zwołane zgodnie z przepisami prawa. Takie okoliczności (nieważność Zgromadzenia) są zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie wskazywane jako przyczyna nieważności uchwał (por. A. Kidyba Komentarz do kodeksu spółek handlowych Lex 2013, czy też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 530/09, LEX nr 672663).

W związku z tym, uchwały nr (...), (...) i (...) mogły zostać zaskarżone przez powoda w drodze powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zgodnie z art. 252 § 1 k.s.h., jako sprzeczne z ustawą.

Powód twierdzi także, że uchwały nr (...), (...), i (...) są uchwałami nieistniejącymi, gdyż są sprzeczne z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mają na celu pokrzywdzenie wspólnika.

Powód uważa, że celem uchwały nr (...) przez wykreślenie § 11 ust. 1, 2, 3, 4, i 5 aktu założycielskiego było pozbawienie przez udziałowców większościowych jednego z ich najważniejszych praw udziałowych, jaką jest prawo pierwszeństwa wspólników do nabywania udziałów w spółce zbywanych przez innych wspólników.

Powód wskazuje, że celem uchwały nr (...) było pozbawienie wspólników biorących udział w zgromadzeniu prawa do wyrażania zgody na zbycie i obciążenie udziałów. Powód argumentuje, że prawo do współdecydowania kto może przystąpić do spółki, a kto nie, jest najważniejszym prawem udziałowym wspólników i jednym z podstawowych założeń spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której z jednej strony dominuje element kapitałowy, z drugiej pozostają jednak także więzi osobowe wyrażające się w szczególności poprzez ograniczenie rotacji wspólników spółki.

Powód wskazuje, że celem uchwały nr (...) było pozbawienie wspólników prawa udziałowego, polegającego na wymogu zwoływania zgromadzenia wspólników w sposób umożliwiający jednoznaczne stwierdzenie, że wspólnik został o nim powiadomiony co najmniej na cztery tygodnie przed terminem. Powód argumentuje, że doprowadzi to do stosowania ustawowego wymogu powiadomienia na dwa tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników, co faktycznie pozbawia możliwości wykonywania praw korporacyjnych poprzez uczestnictwo w zgromadzeniu wspólników, przez wspólników zamieszkujących w USA.

W związku z tym, uchwały nr (...), (...) i (...) mogły zostać zaskarżone w drodze powództwa o uchylenie uchwał zgodnie z art. 249 k.s.h., jako sprzeczne z dobrymi obyczajami i godzące w interesy spółki lub mają na celu pokrzywdzenie wspólnika.

Jak już wskazano, w ocenie Sądu niedopuszczalne jest zaskarżenie na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. w drodze powództwa o ustalenie nieistnienia uchwał zgromadzenia wspólników spółki, które mogą zostać zaskarżone w drodze powództwa o stwierdzenie nieważności uchwał (art. 252 § 1 k.s.h.), ewentualnie w drodze powództwa o uchylenie uchwał (art. 249 § 1 k.s.h.), jeżeli spełnione są przesłanki wynikające z tych przepisów.

Sąd wyjaśnia, że praktyka kwestionowania uchwał wspólników spółek kapitałowych sprzecznych z prawem jako uchwał nieistniejących w oparciu o art. 189 k.p.c. wykształciła się na gruncie kodeksu handlowego - zaskarżenie uchwały wspólników spółek kapitałowych, niezależnie od przesłanki tego zaskarżenia, mogło doprowadzić jedynie do unieważnienia tej uchwały przez sąd ze skutkiem *ex tunc*. Kodeks handlowy nie wyróżniał uchwał bezwzględnie nieważnych. Dlatego w doktrynie i orzecznictwie dopuszczono sankcję bezwzględnej nieważności oraz wypracowano konstrukcję uchwał nieistniejących, którą przyjmowano w przypadku naruszenia przepisów o głosowaniu, porządku obrad, czy też w przypadku podjęcia uchwały przez zgromadzenie zwołane niezgodnie z przepisami prawa, bądź przez osoby nieuprawnione, czy też w razie braku wymaganego quorum (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1991 r., I CR 410/90, LEX nr 78218; z dnia 14 kwietnia 1992 r., I CRN 38/92, OSNCP 1993, nr 3 poz. 45; z dnia 13 marca 1998 r. I CKN 563/97, OSNC 1998/12/205).

W kodeksie spółek handlowych wyodrębniono dwa rodzaje powództw, za pomocą których można kwestionować wadliwość uchwał wspólników spółek kapitałowych, a mianowicie powództwo o uchylenie uchwały (art. 249 k.s.h., art. 422 k.s.h.) w odniesieniu do uchwały sprzecznej z umową spółki (statutem) bądź dobrymi obyczajami i godzącej w interes spółki lub mającej na celu pokrzywdzenie wspólnika (akcjonariusza), a także powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały (art. 252 k.s.h., art. 425 k.s.h.) w odniesieniu do uchwał sprzecznych z ustawą, przy czym w przypadku powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały w sposób jednoznaczny wyłączono stosowanie art. 189 k.p.c. Jednocześnie wskazano katalog osób legitymowanych do wytoczenia powództwa, jak i termin, w którym można wytoczyć powództwo. Założeniem ustawodawcy było kompleksowe uregulowanie zaskarżalności uchwał wspólników spółek kapitałowych. Tryb dotyczący uchwał sprzecznych z ustawą ma zastosowanie także do uchwał określanych mianem nieistniejących. Przez pojęcie "uchwały sprzecznej z ustawą" należy bowiem rozumieć uchwałę naruszającą przepisy prawa dotyczące tak samego procesu podejmowania uchwały, jak i treści uchwały.

Wprowadzenie konstrukcji uchwały nieistniejącej, służącej do kwestionowania uchwał wspólników spółek kapitałowych na podstawie art. 189 k.p.c. przez każdą zainteresowaną osobę i w dowolnym czasie stanowi zagrożenie dla interesów spółki i bezpieczeństwa obrotu. Spółka, jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 29 września 2011 r. (I ACa 730/11, POSAG 2012/1/3-18) nie może bowiem przez bliżej nieokreślony czas pozostawać w niepewności co do skuteczności podjętych przez siebie uchwał i nie może być narażana na konieczność toczenia w odległej przyszłości procesów mogących niweczyć skutki podjętych czynności. Dopuszczenie możliwości

zakwestionowania uchwały wspólników spółek kapitałowych w trybie art. 189 k.p.c. mogłoby zachwiać stabilnością ekonomiczną i prawną spółki.

Trzeba też zwrócić uwagę, że w myśl § 4 art. 252 k.s.h. upływ terminów z § 3 do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą nie wyłącza możliwości podniesienia zarzutu nieważności uchwały. Przepis ten pełni funkcję ochronną i byłby zbędny w razie istnienia możliwości zakwestionowania uchwały przez każdego zainteresowanego i w każdym czasie na podstawie innej niż wskazana w kodeksie spółek handlowych.

Sąd zaznacza, iż powód w celu wzmocnienia swojej argumentacji dotyczącej możliwości wytoczenia powództwa na podstawie art. 189 k.s.h. przytoczył (choć z niepełnymi albo błędnymi sygnaturami akt i miejscami publikacji tych orzeczeń) treść orzeczeń SN wydanych w dniu 4 stycznia 2008 r. (III CSK 238/07) oraz w dniu 12 grudnia 2008 r. (II CSK 278/08). Jednakże Sąd wskazuje, że w orzecznictwie sądów powszechnych reprezentowany oraz Sądu Najwyższego prezentowany jest także odmienny pogląd prawny, który Sąd Okręgowy w Warszawie podziela.

Sąd Najwyższy przedstawia również pogląd, że wyłączone jest zaskarżenie w trybie art. 189 k.p.c. nieistniejących uchwał wspólników spółek kapitałowych (por. wyrok z dnia 30 listopada 2006 r., I CSK 252/06, LEX nr 279523; uzasadnienie wyroku z dnia 5 października 2007 r., I CSK 225/07, LEX nr 621131). Nie bez znaczenia w tym względzie pozostaje uchwała SN (7) z dnia 18 września 2013 r. (III CZP 13/13), w której dokonano wyraźnego rozróżnienia pomiędzy możliwością zaskarżania sprzecznych ustawą uchwał wspólników spółki podlegających zaskarżeniu na podstawie art. 252 k.s.h. oraz możliwością zaskarżenia uchwał zarządu, rady nadzorczej i komisji rewizyjnej, jako podlegających zaskarżeniu w drodze powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c.).

Pogląd ten jest też konsekwentnie wyrażany w orzecznictwie sądów apelacyjnych. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 19 lutego 2013 r. (V ACa 759/12, LEX nr 1289451) stwierdził, że tryb zaskarżania uchwał przewidziany w art. 252 § 1 k.s.h., a odnoszący się do uchwał sprzecznych z ustawą, dotyczy także uchwał określonych w doktrynie jako uchwały nieistniejące, stąd niedopuszczalne jest ich kwestionowanie w drodze powództwa z art. 189 k.p.c. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 29 września 2011 r. (I ACa 730/11, POSAG 2012/1/3-18) uznał, że regulacja przyjęta w art. 252 § 1 k.s.h. jest szczególną w stosunku do art. 189 k.p.c. w tym znaczeniu, że ogranicza krąg podmiotów uprawnionych do zaskarżenia sprzecznej z prawem uchwały wspólników i wyłącza możliwość jej zaskarżenia w trybie art. 189 k.p.c. z powołaniem się na istnienie interesu prawnego w jej zaskarżeniu. Także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 7 lipca 2008 r. (V ACa 227/08, LEX nr 470081) wskazał, że tryb przewidziany w kodeksie spółek handlowych wyczerpuje prawne możliwości wzruszania uchwał zgromadzenia wspólników. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 30 stycznia 2008 r. (I ACa 612/07, OSAB 2008/1/26) stwierdził, że nieprawidłowości przy zwołaniu i przebiegu zgromadzenia wspólników, w tym także brak stosownego quorum nie mogą być podstawą opartego o art. 189 k.p.c. powództwa o ustalenie nieistnienia uchwały, lecz powodują jej nieważność. Tak podjęta uchwała może być kwestionowana jedynie na drodze powództwa o stwierdzenie nieważności w trybie przewidzianym w art. 252 § 1 k.s.h. przez wymienione w art. 250 k.s.h. podmioty i w terminie zawitym określonym w art. 252 § 2 k.s.h. Również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 5 września 2013 r. I ACa 362/13 (Lex nr 1372246) przyjął, że nie jest dopuszczalne dochodzenie w trybie art. 189 k.p.c. ustalenia nieistnienia uchwał wspólników spółek kapitałowych.

W związku z powyższym Sąd uznał powództwo za niezasadne i oddalił je w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., gdyż powód w całości przegrał proces. Z uwagi na to, że pozwany nie poniósł żadnych kosztów procesu, sąd nie zawarł rozstrzygnięcia w wyroku w tym przedmiocie.

Na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. sąd wydał wyrok zaoczny, gdyż pozwany nie stawił się na rozprawie, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności, ani też nie składał wyjaśnień pisemnie albo ustnie (art. 340 k.p.c.).

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR del. Przemysław Feliga

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)